שתי משפחות, 10 קברים

בילוי תמים במסעדה. מחבלת אחת. שתי משפחות הפסיקו להתקיים ■ גורל משותף ונורא המתין למשפחת אלמוג ולמשפחת זר־אביב, שנרצחו בפיגוע בחיפה

משפחת אלמוג

אלבום התמונות המשפחתי הפך לחוברת זיכרון

חמישה מבני משפחת אלמוג נרצחו בפיגוע בחיפה, ארבעה נוספים נפצעו באורח קשה

מאת אבי אשכנזי

אלבום התמונות של משפחת אלמוג מחיפה, היה בעיר יום הבישורים לחוברת מצוברת למה שהיתה עד סוף השבוע משפחה גדולה ומאושרת.

חבורה מבני משפחת אלמוג, בני שלושה דורות, נרצחו בפיגוע במסעדת מקסים בחיפה. סבא וסבתא זאב אלמוג ז"ל, בן 71, ואשתו רות ז"ל, בת 70, בנם מרדכי ז"ל, בן 41, בנו תומר ז"ל בן הדעשר, ואסף שטייר ז"ל בן הדוד, אשתו של מרדכי, אורלי, ושני ילדיו האחרים, רון בן התשע ועדי בת השש נפצעו קשה. אמו של אסף, גלית שטייר, נפצעה גם היא קשה.

ביום ראשון, רקדה לאחר שבעלה של גלית, עופר שטייר, ביפר לבנם עמרי, בן 14, שאחרי הצעיר אסף נהרג, הם ישבו מול האלבום המשפחתי, בתמונות נראו סבא וסבתא מחבקים את הנכדים במסיבת בר המצוה. בת־מונה אחרת התקבצו כל הנכדים לצילום קבוצתי, מחייכים ומאושרים. עכ־שיו מנסים עופר ועמרי להביט בתמונות ולראות מי נפצע ומי נהרג.

עופר מביט בתמונה של בנו אסף במסיבת יום ההולדת שלו ומנסה לכ־בוש את הדמעות. "זה היה בשחיינו באוסטריה בטיול. הפתענו אותו במסי־דה והמלצרית פה מגישה לו את עוגת יום ההולדת. תראה איזה ילד יפה היה לי", אומר עופר ומחבק את עמרי. תמונה אחרת שבה בולט אסף היא במסיבת בר המצוה של אחיו. "אין לי מילים לומר על הבן שלי. הוא היה רק בן 11. הוא הלך עם אמא ועם סבא וסבתא לחוף הים ואחר כך למסעדה, ותראה, עכשיו הוא לא ישוב עוד", אומר עופר.

כאשר הם מגיעים לתמונה של מרדכי, אומר עופר: "הוא היה בחור משכמו ומעלה. הוא הגשים לגובה של 1.90 מטר, חסן ורפה. עשה ספורט כל הזמן, מאד מרדים במיוחד". לאחר מכן מרבא עופר את התמונה של גיסתו אורלי, כשהיא מחזיקה בידיה את עדי הקטנה ושתי הן מחבקות. ביקול כאב הוא אומר לבנו: "הן נתרו עכשיו לבדן, בלי משפחה. עם כאב ענק". לאחר העיון בתמו־נות יצאו עופר ועמרי לבקר את אמא גלית. המאושפזת במצב קשה בר־מבים.

■ "הבית היה מלא בילדים"

בני משפחת אלמוג בילו בשבת בחוף הים, לא הרחק מהמסעדה. לאחר מכן הגשיבו לארוחת צהריים במקסים, והתייבשו כולם בשילחן אחד. ואז אירע הפיצוץ. עופר ועמרי ניצלו מן התופת בגלל התחייבויות קודמות. "הייתי אצל חבר ונשארתי כבר לאכול אצלו, וכך ניצלתי", מספר עמרי.

זאב אלמוג, סבו אלוף (במיל'), היה מראשוני חיל הים ומפקדי שייטת הצוללות של החיל. עם פרישתו מצה"ל שימש כמנהל בית הספר לקציני ים בעכו. זאב והזקי הזו קשרים מאוד לילדים ולנכדים. "תמיד היינו פונים אתם בשרם מחויקים בידי את אחד הנכדים או בדרך לאסוף את אחד מהם לחוג או לבריכה. תמיד הבית שלהם היה מלא בילדים", נזכרת אחת השכנות.

השכנים של בני הזוג בנבעת האדם, מתקשים לעכל את האסון. "הבשורות הגיעו כמו בשורות איוב", מספר השכן דוד בן אפרים. "בתחילה שמענו שזאב נפגע, ולאחר שעה הגיעה הודעה גם על רותי, ולאחר מכן גם על מרדכי. בשורת־אסונו מתחת לבית שמענו גם על הנכדים תומר ואסף. זה היה קשה".

ילדיה של אורלי מאושפזים במצב קשה בבית החולים רמבם. עדי בת השש נפגעה בראש, בידיים ובבטן. היא נמצאת בטיפול נמרץ ומונשמת בעזרת מסונה. אדון בן התשע איבד עין אחת והרופאים מנסים להציל את העין השנייה. "אנחנו מקווים רק לטוב", אומרת רחל פנחסי, קרובת משפ־חה של אורלי. היום בצהריים יובאו בני משפחת אלמוג למנוחת בבית הקלמן בחיפה. בני המשפחה שנותרו בחיים יישארו עם האלבומים של יקיריהם, וברינות מיטים מאושרים.

מימין: סבא זאב ז"ל, בתו גליה שטייר שנפצעה קשה, סבתא רות ז"ל והילדים: אסף שטייר ז"ל (מימין) ורון אלמוג שנפצע קשה

בנו של מרדכי, תומר אלמוג ז"ל

"בחור משכמו ומעלה". מרדכי אלמוג ז"ל

צילומי רפרודוקציה: דנן לידור

משפחת זר־אביב

"למה המכשפה הרעה הרגה את לירן?"

חמשת בני משפחת זר־אביב נרצחו בפיגוע ■ לירן לא זכה לחגוג שלשום את יום הולדתו הרביעי

מאת אייל טל

ביום שישי בבוקר לירן בן הארבע ואבי, בצלאל זר־אביב, הגיעו לגן הילדים בקיבוץ יגור כדי לסדר את הביטאות וחלות, כריסטלים עליזים, עלים דודבקן תמונות משפחתיות. חמישה לפסיכו, חגיגת יום הולדתו של לירן, שאמורה היתה להתקיים ביום ראשון בבוקר. אבל ביום שבת הפרצה הבריא במסעדת "מקסים", שם ציין לחיים של בצל־אל, רעייתו קרן, הורהם הקטנים לירן וגבריה הפצעה בירוחיה, ובריבוא לבריכה. משפחה שלמה אינגה. ביום ראשון בבוקר, בסיקים לשיר שיר־רים ללירן, נפגשו חבריו הקטנים עם ספיבולונית בגן הילדים. חתמו־נת של משפחת זר־אביב הוקבלו מהבריסטול הלבן עליו חוזקו לבי־רשטיל שחור.

"למה המכשפה הרעה הרגה את לירן?" שאלה אחת הילדות בגן. פעושה אחרת אמרה שהיא רוצה ללכת לבית הכנסת, להתפלל לזכרו של לירן.

"לירן נולד ביום כיפור ושת ביום כיפור. אני לא מצליח להבין על איזה חטאים בדיוק הוא עליו לכפר בארבע שנות חיי?", אומר בכאב דודו של לי־רן, דוד אלמקייס. "לא יחסן הוום בו בכל בית בישראל יהה מישהו שנפ־גע בפעולות טרור. אנחנו עם המגלה, העם הנבחר. בנראה שנבחר עלינו לחיות שונים מיאר העולם, וכנראה שעלינו להתגל, אבל אני לא יודע לכמה עוד נוכל להמגל".

הטרגדיה האיומה שפקדה את קיבוץ יגור מיקדה אלה בנים ראשון את תשומת ליבה של התקשורת העולמית. עשרות כתבים, צלמים ובוחני טלוויזיה הסתובבו על מדשאות הקיבוץ, מנסים לדלות כל פרט של אבי־לן, דוד אלמקייס. "לא ירחק הוום בו בכל בית בישראל יהה מישהו שנפ־גע בפעולות טרור. אנחנו עם המגלה, העם הנבחר. בנראה שנבחר עלינו לחיות שונים מיאר העולם, וכנראה שעלינו להתגל, אבל אני לא יודע לכמה עוד נוכל להמגל".

הטרגדיה האיומה שפקדה את קיבוץ יגור מיקדה אלה בנים ראשון את תשומת ליבה של התקשורת העולמית. עשרות כתבים, צלמים ובוחני טלוויזיה הסתובבו על מדשאות הקיבוץ, מנסים לדלות כל פרט של אבי־לן, דוד אלמקייס. "לא ירחק הוום בו בכל בית בישראל יהה מישהו שנפ־גע בפעולות טרור. אנחנו עם המגלה, העם הנבחר. בנראה שנבחר עלינו לחיות שונים מיאר העולם, וכנראה שעלינו להתגל, אבל אני לא יודע לכמה עוד נוכל להמגל".

■ נרות נשמה בחדר האוכל

"אני לא יודע איך הקיבוץ יתמודד עם האסון הזה", אמר בני שילה. "תחושת בלבול, תדהמה ואולי גם זעם מתערבבים יחד". הלל לוינן מיסד שהקיבוץ שכל 50 מבני במלחמות ישראל השונות, "אבל פה לא מרובר בחייל שביצע משימה למען המולדת, אלא במשפחה עם ילדים קטנים". שילה הוסיף: "משפחה שלמה שנמחקה. לעקם שתי אחיות ואבא. לא הוזינו דבר כזה אף פעם. התקשורת המרדית שקיבמה ביום הביאה את האסון לכל בית, והמסה אותו מאוד אישי. מסמיק שרואים את עגלת הרינגוף ואת בקבוק החלב שלו, ושמודיעים על דר־מא המחפש את בני משפחתו, כדי שאנשים יקלטו את עוצמת האסון".

בחדר האוכל של הקיבוץ נתלתה כרזה שחורה על לוח המודעות, וע־ליה שמותיהם של חמשת בני משפחת זר־אביב. מתחתיה הונחו חמי־שה נרות נשמה.

בצלאל וקרן הכירו בבה"מ 10 בצריפין. הוא היה נהג אמבולנס והיא שירתה כפקידה. "הוא התאהב בה, הזיר אחריה ולבסוף תפס את לבה", מס־פר דוד אלמקייס, אחיה של קרן. "הם התחתנו, עברו לגור בקיבוץ יגור ומהר מאוד הביאו את לירן ואחריו את נרתן. קרן היתה הרבה שאחר את המשפחה, הנשמה של המשפחה. היא תמיד ראגה לאבא שלה. הם הקציבו לילדים שלהם חינוך למופת, והיו פשוט אנשים טובים. מה שאפיין את המשפחה שלהם יותר מהכל זה האחדות". הלוויית חמשת בני משפחת זר־אביב אמורה להיערך היום.

חוגגים בחתונת האח. אבא בצלאל, אמא קרן והבן לירן, זכרם לברכה

סבתא ברוריה ונויה הקטנה, זכרן לברכה

צילומים ורפרודוקציות: אלכס רוזקובסקי